

Нашата 7. дружина, през декемврий 1877. година, или през януарий 1878. г. премина на квартироване въ с. Арбанаши, където бѣ разположена сжщо въ напустнати къщи и отъ тамъ пращаше въ Търново всѣкидневно нужднитѣ команди работници и караули.

Продоволствие

Хранѣха ни редовно и достатъчно, но не доброкачествено. Получавахме всѣки день по единъ хлѣбъ; за обѣдъ имаше чорба, порция месо и каша, а за вечеря — чорба. Хлѣбътъ не бѣше чисто пшениченъ, но ядваше се, толкова повече, че само той, заедно съ порцията месо ни служеше за нахранване, понеже чорбата и кашата повечето пжти биваха недоброкачествени. Месото, овнешко или говеждо, се сваряваше общо въ голѣми котли и следъ това се изваждаше и нарѣзваше на порции по числото на хората; малкитѣ парченца, отъ които нѣколко трѣбваше да образуватъ една порция, се набучваха на подострени клечки. Имахме малки походни котленца съ превезла и капачета. Въ котленцето ни се сипваше чорбата, въ капачето кашата, а на ржце порцията. Въ рѣдки случаи, когато имаше време и възможность, нѣкои отъ насъ (които имаха благоволенieto на кашеваря), нарѣзвахме порцията на малки парченца и въ капачето ги запържвахме на огъня въ какъвто видъ много ни се ослаждаха. Чорбата повечето пжти биваше съ кисело зеле и не зная отъ какво бѣше, но много пжти забелѣзвахме, че като се сипе въ котленцето, плуваха отъ горе много червеи, поради което, разбира се, не я ядѣхме. Кашата се приготвяваше съ крупа (болгуръ) отъ ечмикъ, царевича, или гречиха, съ масло, но маслото не бѣше масло, а лой, която често пжти бѣше недоброкачествена. Като ни сипѣха въ капачето на котелчето горещата каша отъ ечмяна крупа съ лой, издигаше се пара, която издаваше отвратителна миризма на лоени свещи, което обстоятелство — ясно е, убиваше всѣкакъвъ апетитъ, калкото гладни и да бивахме.

Недоброкачествената храна и голѣмата беднотия бѣха причина щото много души ходѣха да събарятъ турски къщи за да продаватъ дървета, или да събиратъ олово отъ покривитѣ на джамиитѣ.

Съ полученитѣ нѣколко гроша си купуваха храна. Като се говори за беднотия, нека спомена и други единъ фактъ. Азъ имахъ всичко на всичко, една риза домашна — тъкана; и за сапунъ пари нѣмаше, затова когато ризата се изкирливеше много, обличахъ мундира по голо, а ризата перяхъ на р. Янтра съ студена вода, като по-кирливитѣ части ожулвахъ съ пѣськъ. Имаше случаи презъ зимата, когато рѣката бѣше